

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. Ż.
przeciwko (...) Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii

przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W celu spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie.

Pozwany we wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej, którą wniósł od rozstrzygnięcia o roszczeniu M. Ż. o zadośćuczynienie w zasądzonej przez Sąd Apelacyjny kwocie 50.000 zł, powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Przedstawił je w formie pytania: „czy sam stopień najbliższego pokrewieństwa, jest samodzielną i wystarczającą przesłanką, uzasadniającą w każdym przypadku przyznanie osobie bliskiej dla zmarłego zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c., niezależnie od rzeczywistych relacji pomiędzy osobą zmarłą a osobą roszczącą oraz niezależnie od tego, jakie dowody zostały przeprowadzone w konkretnej sprawie i jakie fakty zostały wykazane przeprowadzonymi dowodami oraz czy rozmiar krzywdy poszkodowanego należy ocenić z perspektywy tegoż poszkodowanego, czy też z perspektywy osoby zmarłej?”

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym

Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Wywód pozwanego zawarty na s. 4-7 skargi kasacyjnej, zawierający uzasadnienie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, nie ma cech określonych wyżej, gdyż pozostaje osadzony w realiach niniejszej sprawy, dotyczy ściśle zastosowania przez Sądy *meriti* przepisów stanowiących podstawę roszczenia w ustalonych przez nie okolicznościach faktycznych, nie zaś problemów z wykładnią, jakie miałyby powstawać na gruncie art. 446 § 4 k.c. W przepisie tym ustawodawca wskazał, że przewidziane tym przepisem roszczenie przysługuje osobie najbliższej zmarłego wskutek czynu niedozwolonego. W orzecznictwie wyjaśnione zostało, że przedmiotem ochrony na gruncie art. 446 § 4 k.c. jest dobro osobiste w postaci opartej na relacji rodzinnej szczególnej więzi emocjonalnej między zmarłym a inną osobą. O jej istnieniu nie decyduje sama tylko relacja rodzinna, wynikająca z rodzicielstwa, pochodzenia od wspólnych przodków, czy zawarcia małżeństwa, lecz niezbędny jest też komponent emocjonalny, który tworzą wspólne plany i przeżycia, w tym wspieranie się w trudnościach i dzielenie radości (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2018 r., V CSK 300/17, niepubl. i powołane tam orzecznictwo). Krąg uprawnionych do roszczenia przewidzianego powołanym przepisem jest zatem ograniczony. O zaliczeniu do tego kręgu powoda M. Ż. zadecydowały ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez Sądy *meriti*, którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej pozostawałby związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

ke